

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.746 van 22 maart 1996
in de zaak A. 65.965/X-5787.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Th. DEBROEK,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Lombardenvest 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon XXX, beide van XXX nationaliteit, op 16 oktober 1995 heeft ingediend om de schorsing te vragen van de tenuitvoerlegging van het op 17 augustus 1995 betekende bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 1996;

Gehoord het verslag van de Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Th. DEBROCK, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster in een eerste middel betoogt :

"EERSTE MIDDEL : de onbevoegdheid
eerste onderdeel :

Uit de tekst van het bestreden bevel blijkt dat dit wordt afgegeven 'in uitvoering van de beslissing van de Minister van Justitie of zijn gemachtigde'.

Bij artikel 1 van het K.B. van 13.07.1992 houdende vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, werden de bevoegdheden inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, toegekend aan de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken en dit vanaf de publicatie van genoemd besluit in het Belgische Staatsblad.

Deze publicatie dateert van 15.07.1992 zodat sindsdien de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken bevoegd is om in deze aangelegenheden te beslissen.

Het bestreden bevel dat dateert van 17.08.1995 en dat werd afgegeven in uitvoering van een beslissing van de Minister van Justitie is derhalve nietig wegens onbevoegdheid van de overheid die het heeft genomen.

tweede onderdeel :

In de huidige stand van het geding, heeft verzoeker geen kennis van de beslissing van de minister zelf van zijn gemachtigde. Zij kan de bestreden beslissing derhalve niet toetsen aan de beslissing van de minister.

De bestreden beslissing specificeert niet door wie ze werd genomen.

Derhalve laat de bestreden beslissing verzoeker niet toe na te gaan of de bepalingen van het M.B. van 18.05.1993 houdende delegatie van de bevoegdheid van de minister, onder voorbehoud van wat hierboven reeds werd gesteld, wel correct werden toegepast.

Verzoeker houdt zich op deze punten dan ook alle rechten voor, inzonderheid het recht om dit middel verder te ontwikkelen na consultatie van het dossier";

Overwegende dat bij besluit van 17 mei 1995 de Minister van Binnenlandse Zaken voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, als zijn gemachtigden heeft aangewezen de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die ten minste in rang 20 is ingedeeld waaraan de weddeschaal 20E verbonden is; dat de bestreden beslissing op 19 juli 1995 "voor de Minister" werd genomen door Bestuurschef V. ROELANTS van de Dienst Vreemdelingenzaken; dat het bevel derhalve van een bevoegde overheid is uitgegaan;

Overwegende dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de beslissing van de gemachtigde van de

minister verzoekster op 17 augustus 1995 ter kennis werd gebracht door afgifte van een zogenaamde bijlage 13; dat gebreken in de betekening niet van aard zijn de regelmatigheid van de beslissing aan te tasten; dat geen enkele bepaling overigens voorschrijft dat uit de akte van betekening moet blijken welke ambtenaar het bevelschrift heeft genomen; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster in een tweede middel betoogt :

"TWEEDE MIDDEL : Schending van de Wet meer bepaald artikel 3 van het EVRM, artikel 7 van het BUPO en 37 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en de artikelen 27 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt :

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende handelingen of straffen'.

Een gelijkaardige bepaling is vervat in artikel 7 van het BUPO en in artikel 37 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

In de artikelen 27 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind erkent België het recht van het kind op een levensstandaard die toereikend is voor een goede lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en sociale ontwikkeling van het kind en het recht van het kind op onderwijs.

Het bestreden bevel schendt al deze verdragsbepalingen die van rechtstreekse toepassing zijn in de Belgische rechtsorde.

Hoewel het bestreden bevel enkel de verwijdering beoogt van verzoekster en haar minderjarige zoon uit ons land en niet de terugkeer naar XXX, betekent in het concrete geval van verzoekster en haar zoon deze verwijdering uit België noodzakelijkerwijze een terugkeer naar XXX omdat verzoekster en haar zoon niet over de mogelijkheid beschikken om naar een ander land te reizen.

Immers het XXX paspoort van verzoekster laat haar enkel toe naar België te reizen zodat zij hiermee nooit toegang (visum) kan krijgen tot een ander land.

Bovendien beliep de geldigheidsduur van dit paspoort slechts drie jaar en is deze periode inmiddels verstreken.

Als vluchtelingen zijn verzoekster en haar zoon bovendien niet in de mogelijkheid om bij de XXX

diplomatieke vertegenwoordiging in het België een nieuw onbeperkt paspoort aan te vragen.

Derhalve zijn zij verplicht hier te blijven.

Uit de stukken die verzoekster in haar dossier overlegt, blijkt evenwel overduidelijk dat (1) echtgenoot van verzoekster in XXX werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar wegens een politiek misdrijf (2) alle goederen van het gezin door de XXX staat in beslag werden genomen (3) verzoekster zelf in XXX werd/wordt vervolgd en haar een beroepsverbod werd opgelegd.

De bestreden beslissing die in casu noodzakelijkerwijze een gedwongen repatriëring naar XXX inhoudt, schendt derhalve bovengenoemde verdragsbepalingen gezien in XXX verzoekster en haar zoon zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, hetgeen artikel 3 van het EVRM, artikel 7 van het BUPO en artikel 37 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind verbiedt, minstens zal het kind in XXX als zoon van rechteloze ouders die een gevangenisstraf uitzitten wegens een politiek misdrijf, verstoken blijven van de rechten hem gewaarborgd door de artikelen 27 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind";

Overwegende dat een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten aan de vreemdeling geenszins de verplichting oplegt om naar zijn land van herkomst terug te keren en evenmin inhoudt dat hij niet in andere landen kan worden toegelaten; dat een dergelijk bevel niet van die aard is dat men daardoor kan worden blootgesteld aan een onmogelijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 7 BUPO; dat dit des te meer geldt wanneer -zoals in onderhavig geval- de asielaanvraag door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd afgewezen; dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie een jurisdictionele uitspraak is, die met gezag van gewijsde is bekleed; dat dergelijke beslissing moet worden geacht met de wet overeen te stemmen zolang zij niet door de Raad van State is vernietigd; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig zijn; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig maart 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. G. BAETEMAN, eerste voorzitter van de
Raad van State,
D. VERBIEST, staatsraad,
A. BEIRLAEN, staatsraad,
K. VANHOUTTE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

G. BAETEMAN.